

Sygn. akt IV KO 27/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **Z. P. i M. W.**

oskarżonych z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 kwietnia 2017 r.

wniosku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 marca 2017 r., sygn. akt XXI K (...)

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**sprawę Z. P. i M. W. przekazać do rozpoznania Sądowi
Okręgowemu w W..**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt XXI K (...), wystąpił z inicjatywą przekazania innemu sądowi równorzędnemu sprawy przeciwko Z. P. i M. W., oskarżonym o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in., uzasadniając ją względami dobra wymiaru sprawiedliwości. W pisemnych motywach wskazał, że z opinii sądowo-lekarskiej (k. 1528 i n.), wynika, iż z uwagi na stan narządu wzroku M. W., zamieszkały obecnie w W., nie powinien brać udziału w postępowaniu sądowym toczącym się przed Sądem Okręgowym w K.. Biegły ponadto wskazał, że oskarżony ten jest zdolny do udziału w postępowaniu prowadzonym w sądzie znajdującym się w pobliżu miejsca

jego zamieszkania, przy czym powinien on przybyć z osobą towarzyszącą. W przekonaniu Sądu Okręgowego okoliczność ta oraz potrzeba zapewnienia sprawnego toku postępowania przemawiają za przekazaniem sprawy sądowi właściwemu dla miejsca zamieszkania M. W., tj. Sądowi Okręgowemu w W.. Jednocześnie z uwagi na ściśle powiązanie czynów zarzucanych obu oskarżonym i tożsamość materiału dowodowego, celowe jest łączne rozpoznanie sprawy obu oskarżonych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Okręgowego w K. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie ze stanowiskiem utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, skorzystanie z uprawnienia przewidzianego w art. 37 k.p.k., uzasadnia sytuacja, w której z uwagi na zły stan zdrowia oskarżonego, uniemożliwiający mu odległą podróż, rozpoznanie sprawy przez sąd miejscowo właściwy napotyka na przeszkodę w postaci niemożności stawienia oskarżonego na rozprawę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2017 r., II KO 9/17, LEX nr 2238704; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016 r., V KO 73/16, LEX nr 2135823).

W niniejszej sprawie taka sytuacja zachodzi, co potwierdza opinia biegłego lekarza okulisty (k. 1528-1535). Biorąc pod uwagę odległość między miejscem zamieszkania oskarżonego M. W. a siedzibą Sądu Okręgowego w K. należy uznać, że dystans między tymi miejscami stanowi istotną przeszkodę dla stawienia tego oskarżonego na rozprawę przed sądem miejscowo właściwym. Potrzeba zapewnienia oskarżonemu możliwości osobistego uczestnictwa, a tym samym umożliwienie rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., w okręgu którego mieszka oskarżony W.. Względ na dobro wymiaru sprawiedliwości, uwzględniający ponadto zasadę ekonomii procesowej, nakazuje, aby Sąd ten łącznie rozpoznał sprawę obu oskarżonych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.